

Det er min opfattelse, at vi med en sådan uddannelsespolitik vil kunne skabe en samfundsmæssigt gavnlig harmoni og samtidig opnå den bevægelighed på arbejdsmarkedet, der er en forudsætning for at imødekomme den industrielle udviklings behov.

Jeg er klar over, at der er andre områder i rapporten, som selvsagt er af afgørende betydning for industrialiseringen og for arbejdsmarkedspolitikken, men jeg har foretrukket i særlig grad at koncentrere mit indlæg om uddannelsen af ikke-faglært arbejdskraft.

Idet jeg påny komplimenterer generaldirektøren for rapporten, vil jeg med interesse følge den fortsatte diskussion om alle emnerne i rapporten.

I sin tale som svar på alle de indlæg, der var afgivet under debatten om generalrapporten, understregede generaldirektøren, at ILO har en vigtig og betydningsfuld opgave som led i de internationale bestræbelser til fremme af industrialiseringen. Denne industrialiseringsproces er drivkraften bag økonomisk udvikling, og uden den kan der ikke skabes social udvikling. ILO må af to grunde være med i det internationale arbejde på dette område: først fordi industrialiseringsprocessen ikke af sig selv skaber værn for de menneskelige hensyn, hvorfor det er nødvendigt at skabe en aktiv socialpolitik; og dernæst fordi den fortsatte økonomiske udbygning kræver tilstedeværelsen af kvalificeret og produktiv arbejdsstyrke.

På dette område har ILO ydet det vigtigste bidrag til udviklingslandene gennem eksperthjælp til arbejdskraftplanlægning, arbejdsanvisning og faglig uddannelse. Morse fremhævede videre, at arbejderne må gives den nødvendige økonomiske opmuntring til at arbejde i de jobs, hvor de kan opnå det størst mulige udbytte, både for dem selv men også for virksomheden.

Ved omtalen af den nye FNorganisation for industriel udvikling (UNOID) mente Morse, at ILO skulle være glad for den, idet de impulser UNOID kunne give til indsatsen for udviklingslandenes industrialisering også kunne gøre ILOs indsats på disse områder mere effektiv. Det var vigtigt at sørge for, at der ikke fandt overlappning sted. Der måtte derfor trækkes skarpe grænselinier mellem de FNorganer, som har

ansvaret for industrispørgsmål. Resultatet afhænger dog også af de enkelte regeringer, som i deres land må føre en sammenhængende og konsekvent politik, når det gælder samordningen i FNfamilien, og gøre fuldt brug af de tjenester hver organisation kan yde.

Når det gælder samarbejdet indenfor ILO er det vigtigt, at trepartssynspunkterne trænger helt igennem både ved øst-vest forhold, men også i forholdet til de mange nye lande. Vi må frem til et mere aktivt mellemfolkeligt samarbejde, således at der findes flere områder frem, hvor interesserne er fælles, og hvorved grundlaget for større fælles indsats kan lægges.

2. Finansielle spørgsmål.

Arbejdsorganisationens budget for 1967 behandlede i den særlige finanskomité, der består af en regeringsrepræsentant fra hvert medlemsland, der deltager i konferencen. Forud for forelæggelsen i finanskomiteen har budgetforslaget været behandlet i arbejdsorganisationens styrelsesråd, og det er her den egentlige detaljerede behandling af forslaget finder sted. Budgetforslaget for 1967 omfattede udgiftsposter på knap \$ 22,5 mill., hvilket var en stigning på godt 7 pct. i forhold til det forrige budget. Danmarks andel i budgetudgiften på i alt \$ 22.472.398 er efter den for tiden gældende skala 0,70 pct., hvilket for 1967 betyder et bidrag på \$ 157.307 eller 1,1 mill. kr.

3. Gennemførelse af konventioner og henstillinger.

Som det sker hvert år, blev der af konferencen nedsat en komité til at gennemgå de indberetninger, der var indsendt af regeringerne angående de skridt, der var foretaget for at gennemføre de af arbejds-konferencen vedtagne konventioner og henstillinger.

Komiteen konstaterede, at det samlede antal indregistrerede ratifikationer af de hidtil vedtagne 124 internationale arbejds-konventioner (heraf er dog 2, nemlig nr. 80 (1946) og nr. 116 (1961), kun proceduremæssige vedtagelser) nu var nået op på knap